

Arrest

nr. 55 792 van 10 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Angolees staatsburger te zijn van Kimbundo origine en afkomstig uit Cacuso, Malanje. U had twee kinderen uit een relatie die in 1992 eindigde omwille van de oorlog. In 1997 trouwde u met een chauffeur P.(...) D.(...) S.(...) en ging met hem samenwonen in Malanje. U kreeg twee kinderen met hem. P.(...) was afkomstig uit de provincie Cabinda en nam u meerdere malen mee naar zijn geboortestad, Tchiowa, waar u zijn familie en vrienden ontmoette. De relatie met uw man verslechterde toen hij steeds vaker zonder uitleg van huis wegbleef waardoor u vermoedde dat hij een verhouding had. Eind november 2009 beëindigden jullie het huwelijk en verliet uw man het huis. Hij liet een aantal spullen bij u achter en in januari 2010 kwam hij een deel ervan ophalen. In februari 2010

leerde u in Luanda een man kennen met wie u een relatie begon waarbij jullie elkaar afwisselend in Luanda en Malanje zagen. In mei 2010 werd u zwanger van hem. Op 28 juni 2010 kwamen 12 politiemannen naar uw huis in Malanje. Ze vertelden dat ze uw ex-man gevangen hadden genomen in Cabinda omdat hij in het bezit was van documenten van het Flec-Fac en van een grote som geld. Ze waren naar u, zijn vroegere echtgenote, gekomen om meer details te weten te komen over zijn activiteiten voor de beweging. Uw huis werd doorzocht waarbij een document van het Flec-Fac werd gevonden, dat uw ex-man vermoedelijk tijdens zijn bezoek in januari tussen zijn spullen had verstopt. Daarop werd u opgepakt en naar het centrale politiecommando in Malanje gebracht. Dezelfde dag werd u door de commandant ondervraagd over uw ex-man en zijn betrokkenheid bij het Flec-Fac. Men geloofde niet dat u niet op de hoogte was van zijn activiteiten voor het Flec-Fac omdat hij reeds vijf jaar actief was. De politie had bovendien foto's van uw ontmoetingen in Cabinda met de vrienden van uw ex-man, die in werkelijkheid Flec-Fac leden bleken, waarop ze u van medepllichtigheid beschuldigden. Een week nadat u opgepakt was verliet uw moeder jullie huis in Malanje en ging naar Luanda om bij uw broers te wonen. Tijdens één van haar pogingen om u in gevangenschap te bezoeken herkende ze één van de agenten, een jeugd vriend van uw broer. Uw broer contacteerde hem opdat hij u kon helpen te ontsnappen uit de gevangenis. Op 10 juli 2010 verliet u met de hulp van twee agenten de gevangenis en werd u naar het huis van uw broer gebracht, waar u onderdook. Op 16 juli 2010 kwam de bevriende agent opnieuw langs met het bericht dat uw ex-man uit de gevangenis ontsnapt was en de politie in Malanje naar jullie beiden op zoek was. Hij gaf u de raad het land te verlaten. Uw familie besloot uw vertrek te regelen. Vergezeld van een smokkelaar genaamd Kasoma verliet u op 8 augustus samen met uw twee jongste kinderen Angola. Op 9 augustus 2010 kwam u in België aan waar u dezelfde dag asiel aanvraag. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u niet naar Angola terugkan omdat u vreest opnieuw opgesloten te worden in de gevangenis en zelfs te sterven omwille van uw vermeende medepllichtigheid bij de activiteiten van uw ex-man voor het Flec en omwille van uw ontsnapping uit de gevangenis (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 23 september 2010, hierna CGVS, pp. 10-12). Volgende bedenkingen dienen evenwel bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal gemaakt te worden.

Vooreerst zijn uw verklaringen over uw verblijven in Cabinda en de ontmoetingen die u er had met Flec-leden en leiders totaal ongeloofwaardig.

Ondanks uw beweringen vijf keer in Cabinda te zijn geweest is uw kennis van de stad uiterst beperkt. Zo verklaarde u met het vliegtuig te hebben gereisd maar kon u niet zeggen waar in de stad de luchthaven van Cabinda gelegen is en beschreef u het als een klein gebouw zonder verdiepingen dat lijkt op een magazijn (CGVS, p. 9), waar het in werkelijkheid een nieuw en ruim gebouw is, met een verdieping en verscheidene faciliteiten, ondermeer 2 bars, een restaurant, een vertrekhal, lokalen voor de check-in en de landing en een ruimte voor de bagagecontrole (zie landeninformatie). U kende verder geen enkele naam van wijken, straten, markten, kerken, of andere plaatsen in Tchiowa (CGVS, p. 9). Uw verklaring dat u plaatsnamen niet kon onthouden omdat ze niet in het Portugees zijn is overigens incorrect (CGVS, p. 8). Immers, het Commissariaat-generaal beschikt over informatie dat het merendeel van de plaatsnamen in Cabinda Portugees zijn, zoals bijvoorbeeld de namen van de straten en wijken in het centrum van de stad (zie landeninformatie). Gevraagd naar het lokaal dialect dat uw toenmalige man sprak met zijn vrienden kon u het niet benoemen maar zei u dat het op Lingala leek (CGVS, p. 9). Wanneer er u later naar de term Fioti werd gevraagd, wat een verzamelnaam is voor de dialecten van Cabinda (zie landeninformatie), wist u dat dit een dialect is dat in één van de provincies gesproken wordt, maar wist u niet dat het hier Cabinda betrof (CGVS, p. 11).

Verder zei u dat uw toenmalige man u voorstelde aan zijn vrienden en u pas later, toen de politie vertelde dat ze foto's had van u samen met Flec-Fac leden, begreep dat deze vrienden tot het Flec-Fac behoorden. Het is vooreerst merkwaardig dat u slechts drie namen van vrienden kan noemen en u hierover zei dat u met de andere niet zoveel contact had (CGVS, p. 6) aangezien u later stelde dat u vaak bij de verschillende vrienden ging eten (CGVS, p. 9). Vervolgens is het moeilijk te begrijpen dat u al die jaren geen enkel vermoeden had van de betrokkenheid van uw toenmalige man en zijn vrienden bij het Flec-Fac (CGVS, p. 8 en p. 10), ondanks het feit dat er tijdens deze ontmoetingen geregeld over het conflict tussen Angola en Cabinda werd gesproken (CGVS, p. 9). Bovendien ontmoette u meerdere malen Estanislau Miguel Boma, de stafchef van het FAA (CGVS, p. 8 en p. 11), die toch een bekende en gemediatiseerde Flec-persoonlijkheid is. U beweerde overigens dat hij aan u voorgesteld werd als de chef van de Cabindese troepen (CGVS, p. 11), waardoor er over zijn betrokkenheid bij het FLEC-FAC maar weinig twijfel kon bestaan.

Voorts zijn er met betrekking tot uw vervolging omwille van uw vermeende medeplichtigheid bij de Flec-activiteiten van uw ex-man nog volgende opmerkingen te maken.

U verklaarde dat de politie tijdens een huiszoeking Flec-documenten vond, wat men een bewijs van uw medeplichtigheid beschouwde (CGVS, p. 5-6). Er werd echter een tegenstrijdigheid opgemerkt in uw verklaringen hieromtrent. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal staat vermeld dat de politie meerdere Flec-documenten vond, waaronder één document met de namen van ontslagen buitenlandse Flec-leden en daarnaast documenten over de voorzitter Nzinta Henriques Diogo (sic) (Zie vragenlijst ingevuld bij Dienst Vreemdelingenzaken dd. 19 augustus 2010, punt 3.5, p. 2). Later op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat er slechts één document was waarin zowel de namen stonden van de voorzitter Tiago en andere leden in het buitenland die uit hun functie werden gezet (CGVS, p. 6). Het is verder bevreemdend dat u, toen de politie u het document voorlas, u wel de volledige naam hebt onthouden van de leider, Henriques Nzita Tiago (CGVS, p. 6), maar geen enkele andere naam van op de lijst kon geven (CGVS, p. 10), wat doet vermoeden dat uw kennis een ingestudeerd karakter vertoont.

Tenslotte besloot u het land te verlaten, nadat een bevriende politieagent u vertelde dat de politie naar u op zoek was in Malanje. Het is evenwel bevreemdend dat men u enkel in Malanje zocht en niet in Luanda, waar uw familie verbleef (CGVS, p. 12). Bovendien verklaarde u dat de politie wist dat u familie had in Luanda en dat ook uw kinderen daar waren (CGVS, p. 4 en p. 12). U verklaarde dat ze in Malanje begonnen omdat u daar gevlucht was maar ze misschien hun zoektocht zouden uitbreiden (CGVS, p. 12). Hier dient echter te worden gewezen op het feit dat u na uw ontsnapping uit de gevangenis gedurende een maand in Luanda verbleef en u of uw familie al die tijd geen problemen kende (CGVS, p. 12). Indien men daadwerkelijk actief naar u op zoek was zou men toch kunnen verwachten dat men in de pogingen u op te sporen ook deze voor de hand liggende piste zou aanwenden.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het leiden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde geen enkel document voor om uw identiteit, uw reisweg of uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert, in wat zich voordoet als een enig middel, de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij bevestigt dat zij niet kan terugkeren naar Angola omdat zij vreest opnieuw opgesloten te worden en te sterven omwille van haar medeplichtigheid bij de activiteiten van haar ex-man voor het Flec en omwille van haar ontsnapping uit de gevangenis. Zij bevestigt voorts dat zij vijf keer in Cabinda is geweest en deelt mee dat haar geografische kennis erg beperkt is omdat zij gewoon niet heeft gelet op de namen van de wijken, straten, e.d. Zij houdt vol dat zij niet op de hoogte was van de Flec-activiteiten van haar ex-man en dat zij hier pas van op de hoogte kwam op het ogenblik dat de politie haar vertelde dat ze foto's hadden van verzoekster met Flec-leden. Haar ex-man zou nooit gesproken hebben over zijn betrokkenheid bij het Flec en zij heeft niks gezocht achter het feit dat zij bijvoorbeeld aan Estanslau Miquel Boma werd voorgesteld. Verzoekster verklaart dat de politie bij de huiszoeking meerdere documenten van het Flec vond, waaronder één van ontslagen buitenlandse Flec-leden en documenten over voorzitter Nzinta Henriques Diogo. Verzoekster houdt tot slot staande dat zij besloot haar land te verlaten nadat een bevriende politieagent haar meedeelde dat de politie naar haar in Malanje op zoek was.

2.1.2. De bestreden beslissing is gesteund op de wezenlijke bevindingen van de commissaris-generaal dat verzoekster zowel haar verblijven in Cabinda en de ontmoetingen die zij er had met Flec-leden en -leiders alsook de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt. Zo kan er vooreerst geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar verblijven in Cabinda en de ontmoetingen die zij er had met Flec-leden en -leiders, gelet op haar gebrek aan kennis van de luchthaven in Cabinda en van wijken, straten, markten, kerken of andere plaatsen aldaar. Verder is het terecht bevreemdend dat verzoekster geen enkel vermoeden had van de betrokkenheid van haar toenmalige man en zijn vrienden bij het Flec-Fac, niettegenstaande zij verklaarde dat zij vaak bij de vrienden van haar man (Flec-Fac leden) ging eten, dat er tijdens deze ontmoetingen geregeld over het conflict tussen Angola en Cabinda werd gesproken en zij zelfs voorgesteld werd aan een bekende en

gemediatiseerde Flec-persoonlijkheid. Verzoekster legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af aangaande de Flec-documenten die de politie tijdens een huiszoeking zou gevonden hebben. Daarnaast is het terecht merkwaardig te noemen dat verzoekster enkel in Malanje zou gezocht worden en dat zij gedurende een maand voor haar vertrek in Luanda verbleef, maar al die tijd geen problemen kende, hoewel de politie wel degelijk op de hoogte was van het feit dat verzoeksters familie in Luanda woonde en dat ook haar kinderen daar verbleven. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Verzoekster beperkt zich ertoe haar asielmotieven te herhalen, zonder de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concreet te weerleggen of te verklaren. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat zij een vluchtelingenrechtelijke vrees koestert. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad beaamt en overneemt. Het enig middel is ongegrond.

2.2. Verzoekster voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande haar asielaansluiting en op de overige elementen in het dossier toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER